32001L0080

27.11.2001 JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE L 309/1

DIRECTIVA 2001/80/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 23 octombrie 2001 privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([3]), având în vedere textul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 2 august 2001,

întrucât:

(1) Directiva 88/609/CEE a Consiliului din 24 noiembrie 1988 privind limitarea emisiilor în atmosferă a poluanților provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari ([4]) a contribuit la reducerea și controlul emisiilor în atmosferă provenind de la instalațiile de ardere de dimensiuni mari. Directiva ar trebui reformulată din considerente ce țin de claritate.

(2) Cel de-al cincilea Program de acțiune privind mediul ([5]) stabilește următoarele obiective: cantitățile și nivelurile critice de anumiți poluanți acidifianți, cum ar fi dioxidul de sulf (SO_2) și oxizii de azot (NO_x), nu trebuie să fie depășite niciodată, iar, în ceea ce privește calitatea aerului, toți indivizii trebuie să fie protejați eficient împotriva riscurilor cunoscute pentru sănătate generate de poluarea aerului.

(3) Toate statele membre au semnat Protocolul de la Göteborg din 1 decembrie 1999 la Convenția din 1979 a Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE-ONU) privind poluarea transfrontalieră a aerului cu consecințe pe termen lung, în vederea diminuării acidifierii, a eutropizării și a concentrației de ozon la nivelul solului, care include *inter alia* angajamentul de a reduce emisiile de dioxid de sulf și de oxizi de azot.

(4) Comisia a publicat o comunicare privind strategia comunitară de combatere a acidifierii, în care s-a arătat că revizuirea Directivei 88/609/CEE este parte integrantă a acestei strategii, având ca scop pe termen lung reducea emisiilor de dioxid de sulf și de oxizi de azot suficient de mult pentru ca depunerile și concentrațiile lor să coboare la nivele sub cantitățile și nivelele critice.

(5) În conformitate cu principiul subsidiarității, așa cum este enunțat la articolul 5 din tratat, obiectivul care prevede reducerea emisiilor de substanțe acidifiante de la instalațiile de ardere de dimensiuni mari nu poate fi atins pe deplin de către statele membre în cazul în care acestea acționează individual, iar acțiunile lor separate nu oferă garanții că obiectivul propus va fi îndeplinit; având în vedere necesitatea de a reduce emisiile de substanțe acidifiante pe întreg teritoriul Comunității, este mult mai eficient să se întreprindă acțiuni la nivel comunitar.

(6) Instalațiile de ardere existente de dimensiuni mari au o contribuție importantă la emisiile de dioxid de sulf și de oxizi de azot în cadrul Comunității, fiind necesar ca aceste emisii să fie reduse. De aceea, trebuie să se adapteze abordarea în funcție de diferitele caracteristici ale sectorului instalațiilor de ardere de dimensiuni mari din statele membre.

(7) Directiva 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ([6]) stabilește o abordare integrată a prevenirii și controlului poluării, prin care toate aspectele legate de performanța ecologică a unei instalații sunt abordate în mod integrat;

([1]) JO C 300, 29.9.1998, p. 6, JO C 212 E, 25.7.2000, p. 36.
([2]) JO C 101, 12.4.1999, p. 55.
([3]) Avizul Parlamentului European din 14 aprilie 1999 (JO C 219, 30.7.1999, p. 175), Poziția comună a Consiliului din 9 noiembrie 2000 (JO C 375, 28.12.2000, p. 12) și Decizia Parlamentului European din 14 martie 2001 (care nu a fost încă publicată în Jurnalul Oficial). Decizia Parlamentului European din 20 septembrie 2001 și Decizia Consiliului din 27 septembrie 2001.
([4]) JO L 336, 7.12.1988, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 94/66/CE a Consiliului (JO L 337, 24.12.1994, p. 83).
([5]) JO C 138, 17.5.1993, p. 1.
([6]) JO L 257, 10.10.1996, p. 26.

instalațiile de ardere cu o putere termică instalată de peste 50 MW sunt cuprinse în domeniul de aplicare a respectivei directive; în temeiul articolului 15 alineatul (3) din respectiva directivă, Comisia trebuie să publice din trei în trei ani un inventar al principalelor emisii și al surselor acestora pe baza datelor furnizate de către statele membre. În temeiul articolului 18 din respectiva directivă, hotărând în conformitate cu propunerea Comisiei, Consiliul stabilește valorile limită ale emisiilor în conformitate cu procedurile stabilite de tratat, pentru care s-a identificat necesitatea unei intervenții din partea Comunității, în special pe baza schimbului de informații prevăzut la articolul 16 din respectiva directivă.

(8) Respectarea valorilor limită pentru emisii, stabilite de prezenta directivă, trebuie considerată ca o condiție necesară, dar nu și suficientă pentru respectarea cerințelor din Directiva 96/61/CE privind utilizarea celor mai bune tehnici disponibile. Respectarea acestor cerințe poate presupune respectarea unor valori limită mai stricte pentru emisii, a unor valori limită de emisie pentru alte substanțe și alte medii, precum și a altor condiții adecvate.

(9) S-a acumulat o experiență de 15 ani în domeniul industrial, în ceea ce privește punerea în aplicare a tehnicilor de reducere a emisiilor poluante de la instalațiile de ardere de dimensiuni mari.

(10) Protocolul privind metalele grele la Convenția CEE-ONU privind poluarea transfrontalieră a aerului la distanțe mari recomandă să se adopte măsuri pentru a reduce emisiile de metale grele de la anumite instalații. Este cunoscut faptul că avantajele obținute prin reducerea emisiilor de praf cu ajutorul instalațiilor de dispersie a prafului aduc beneficii în ceea ce privește emisiile de particule de metale grele.

(11) Instalațiile de producere a energiei electrice reprezintă o parte semnificativă a sectorului instalațiilor de ardere de dimensiuni mari.

(12) Directiva 96/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 decembrie 1996 privind normele comune pentru piața internă de energie electrică [1] are *inter alia* rolul de a duce la distribuirea noii capacități de producție printre noii agenți din sector.

(13) Comunitatea s-a angajat să reducă emisiile de dioxid de carbon. În cazurile în care este fezabil, producția combinată de energie termică și electrică reprezintă o soluție valoroasă pentru îmbunătățirea considerabilă a eficienței globale în ceea ce privește utilizarea combustibililor.

(14) Se constată deja o creștere importantă a utilizării gazului natural pentru producerea energiei electrice, iar această creștere va continua mai ales datorită utilizării turbinelor cu gaz.

(15) Având în vedere creșterea producției de energie din biomasă, se justifică stabilirea unor standarde specifice de emisie pentru acest combustibil.

(16) Rezoluția Consiliului din 24 februarie 1997 privind strategia comunitară pentru gestionarea deșeurilor [2] subliniază necesitatea de a promova recuperarea deșeurilor și arată că trebuie să existe standarde adecvate de emisie care să se aplice funcționării instalațiilor în care se incinerează deșeuri, pentru a se asigura un nivel înalt de protecție a mediului.

(17) În domeniul industrial s-a acumulat experiență în ceea ce privește tehnicile și echipamentul pentru măsurarea principalilor poluanți emiși de instalațiile de ardere de dimensiuni mari; Comitetul European pentru Standardizare (CEN) a întreprins acțiuni cu scopul de a asigura un cadru care să garanteze rezultate comparabile ale măsurărilor în cadrul Comunității și un nivel înalt al calității acestor măsurări.

(18) Este necesar să se îmbunătățească cunoștințele asupra emisiilor de poluanți majori de la instalațiile de ardere de dimensiuni mari. Pentru a reflecta corect nivelul de poluare al unei instalații, aceste informații trebuie să fie coroborate cu datele privind consumul de energie al instalației respective.

(19) Prezenta directivă nu aduce atingere termenelor la care statele membre trebuie să transpună și să pună în aplicare Directiva 88/609/CEE,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Prezenta directivă se aplică instalațiilor de ardere, a căror putere termică instalată este mai mare sau egală cu 50 MW, indiferent de tipul de combustibil utilizat (solid, lichid sau gazos).

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

1. „emisie” înseamnă eliberarea de substanțe dintr-o instalație de ardere în atmosferă;
2. „gaze reziduale” înseamnă eliberări de gaz care conțin emisii solide, lichide sau gazoase; ratele debitelor lor volumetrice se exprimă în metri cubi pe oră la temperatură standard (273 K) și la presiune standard (101,3 kPa) după corecția în funcție de conținutul de vapori de apă, denumit în continuare (Nm^3/h);

[1] JO L 27, 30.1.1997, p. 20.

[2] JO C 76, 11.3.1997, p. 1.

3. „valoare limită de emisie" înseamnă cantitatea acceptabilă dintr-o substanță conținută în gazele reziduale din instalația de ardere care poate fi eliberată în atmosferă într-un anumit interval de timp; această valoare se calculează ca raport de masă pe volum al gazelor reziduale, exprimat în mg/Nm^3, presupunând un conținut de oxigen pe volum de gaze reziduale de 3 % pentru combustibilii lichizi și gazoși, de 6 % pentru combustibilii solizi și, respectiv, de 15 % în cazul turbinelor cu gaz;

4. „rată de desulfurare" înseamnă raportul dintre cantitatea de sulf care nu este emisă în atmosferă în amplasamentul instalației de ardere, într-un anumit interval de timp, și cantitatea de sulf conținută de combustibilul introdus în instalația de ardere și care este folosit în același interval de timp;

5. „operator" înseamnă orice persoană fizică sau juridică care exploatează instalația de ardere sau care deține sau căreia i-a fost delegată o competență de decizie economică în această privință;

6. „combustibil" înseamnă orice material combustibil solid, lichid sau gazos utilizat pentru consumul instalației de ardere, cu excepția deșeurilor care intră sub incidența Directivei 89/369/CEE a Consiliului din 8 iunie 1989 privind prevenirea poluării atmosferice provenite de la noile instalații de incinerare a deșeurilor municipale ([1]), a Directivei 89/429/CEE a Consiliului din 21 iunie 1989 privind reducerea poluării atmosferice provenind de la instalațiile existente de incinerare a deșeurilor municipale ([2]) și a Directivei 94/67/CE a Consiliului din 16 decembrie 1994 privind incinerarea deșeurilor periculoase ([3]) sau a oricărui alt act comunitar ulterior de abrogare sau de înlocuire a uneia sau mai multor directive dintre acestea;

7. „instalație de ardere" înseamnă orice aparat tehnic în care combustibilii se oxidează complet pentru a se folosi energia termică astfel generată.

   Prezenta directivă se aplică numai instalațiilor de ardere proiectate pentru producerea de energie, cu excepția celor care folosesc direct produsele de ardere în procese de fabricație. În mod specific, această directivă nu se aplică următoarelor instalații de ardere:

   (a) instalații în care produsele de ardere sunt utilizate pentru încălzirea directă, uscarea sau orice alt tratament al obiectelor sau al materialelor, de exemplu pentru reîncălzirea cuptoarelor, a cuptoarelor pentru tratare la căldură;

   (b) instalații post-ardere, adică orice aparat tehnic proiectat pentru a purifica gazele reziduale prin ardere și care nu este exploatat ca o instalație de ardere independentă;

   (c) instalații pentru regenerarea catalizatorilor de cracare;

   (d) instalații pentru conversia hidrogenului sulfurat în sulf;

   (e) reactoare folosite în industria chimică;

   (f) cuptoare de preîncălzire a cocsului;

   (g) caupere;

   (h) orice aparat tehnic care se folosește la propulsia unui vehicul, a unei nave sau a unui aparat de zbor;

   (i) turbine cu gaz folosite pe platformele maritime;

   (j) turbine cu gaz care au fost autorizate înainte de 27 noiembrie 2002 sau care, în conformitate cu opinia autorității competente, fac obiectul unei cereri complete de autorizare până la 27 noiembrie 2002, cu condiția ca instalația să înceapă să funcționeze până la 27 noiembrie 2003, fără a aduce atingere articolului 7 alineatul (1) și anexei VIII A și B.

   Prezenta directivă nu se aplică instalațiilor care funcționează cu motoare diesel, pe benzină sau pe gaz.

   În cazul în care două sau mai multe instalații distincte noi sunt dispuse astfel încât, având în vedere factorii de ordin tehnic și economic, gazele reziduale produse de acestea pot fi eliberate, în conformitate cu opinia autorităților competente, printr-un coș comun, ansamblul format de aceste instalații se consideră ca o singură unitate;

8. „arzător cu combustibil multiplu" înseamnă orice instalație de ardere care poate fi pusă în funcțiune simultan sau alternativ prin utilizarea a două sau mai multe tipuri de combustibil;

9. „instalație nouă" înseamnă orice instalație de ardere pentru care autorizația inițială de construcție sau, în absența unei astfel de proceduri, autorizația inițială de funcționare a fost acordată la sau după 1 iulie 1987;

10. „instalație existentă" înseamnă orice instalație de ardere pentru care autorizația inițială de construcție sau, în absența unei astfel de proceduri, autorizația inițială de funcționare a fost acordată înainte de 1 iulie 1987;

11. „biomasă" înseamnă produsele care constau dintr-o materie vegetală întreagă sau dintr-o parte a acesteia, din agricultură sau activități forestiere, care poate fi folosită pe post de combustibil în scopul recuperării conținutului său de energie și a deșeurilor rezultate folosite pe post de combustibil:

   (a) deșeuri vegetale din agricultură și activități forestiere;

([1]) JO L 163, 14.6.1989, p. 32.
([2]) JO L 203, 15.7.1989, p. 50.
([3]) JO L 365, 31.12.1994, p. 34.

(b) deșeuri vegetale din industria alimentară, dacă se recuperează energia termică generată;

(c) deșeuri vegetale fibroase din producția de celuloză primară și din producția hârtiei din celuloză, în cazul în care sunt incinerate împreună în locul de producție și energia termică generată este recuperată;

(d) deșeuri de plută;

(e) deșeuri lemnoase cu excepția deșeurilor lemnoase care pot conține compuși organici halogenați sau metale grele, ca rezultat al tratării cu conservanți pentru lemn sau al acoperirii, și care cuprind mai ales deșeuri lemnoase care provin din deșeuri din construcții și demolări;

12. „turbină cu gaz" înseamnă orice mecanism rotativ care convertește energia termică în lucru mecanic, fiind alcătuită în esență dintr-un compresor, un dispozitiv termic în care combustibilul este oxidat pentru a încălzi fluidul de lucru și o turbină;

13. „regiunile periferice" înseamnă departamentele franceze de peste mări în cazul Franței, Insulele Azore și Madeira în cazul Portugaliei și Insulele Canare în cazul Spaniei.

Articolul 3

(1) Până la 1 iulie 1990, statele membre elaborează programe adecvate pentru reducerea progresivă a emisiilor totale anuale din instalațiile existente. Programele prevăd calendarul de activități și procedurile de punere în aplicare.

(2) În conformitate cu programele menționate la alineatul (1), statele membre continuă să respecte pragurile de emisie și reducerile procentuale corespunzătoare stabilite pentru dioxidul de sulf la anexa I, coloanele 1-6 și pentru oxizii de azot, la anexa II, coloanele 1-4, până la datele specificate în aceste anexe, până la punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 4 care se aplică instalațiilor existente.

(3) În timpul derulării programelor, statele membre determină și emisiile anuale totale în conformitate cu anexa VIII, punctul (C).

(4) În cazul în care o modificare considerabilă și neprevăzută a cererii de energie sau a disponibilității anumitor combustibili sau a anumitor instalații generatoare creează probleme tehnice semnificative pentru punerea în aplicare, de către un stat membru, a programului elaborat în conformitate cu alineatul (1), la cererea statului membru respectiv și având în vedere condițiile cererii, Comisia ia decizia de a modifica, pentru statul membru respectiv, pragurile de emisie și/sau datele stabilite de anexele I și II și comunică decizia sa Consiliului și statelor membre. În termen de trei luni, orice stat membru poate supune decizia Comisiei atenției Consiliului. Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate adopta o decizie diferită în termen de trei luni.

Articolul 4

(1) Fără a aduce atingere prevederilor de la articolul 17, statele membre iau măsurile adecvate pentru a garanta că toate autorizațiile de construcție sau, în absența unei astfel de proceduri, toate autorizațiile de operare a noilor instalații care, în opinia autirităților competente, fac obiectul unei cereri de autorizare înainte de 27 noiembrie 2002, cu condiția ca instalația să fie pusă în funcțiune până la 27 noiembrie 2003, prevăd condițiile referitoare la respectarea valorilor limită de emisie stabilite în partea A din anexele III-VII pentru dioxidul de sulf, oxizii de azot și praf.

(2) Statele membre iau măsurile adecvate pentru a garanta că toate autorizațiile de construcție sau, în absența unei astfel de proceduri, de operare a noilor instalații, altele decât cele de la alineatul (1), prevăd condițiile referitoare la respectarea valorilor limită de emisie stabilite la partea B din anexele III-VII pentru dioxidul de sulf, oxizii de azot și praf.

(3) Fără a aduce atingere Directivei 96/61/CE și Directivei 96/62/CE a Consiliului din 27 septembrie 1996 privind evaluarea și gestionarea calității aerului înconjurător [1], statele membre realizează reduceri semnificative ale emisiilor, până la 1 ianuarie 2008, prin următoarele:

(a) luarea de măsuri adecvate pentru a garanta că toate autorizațiile de funcționare a instalațiilor existente prevăd condiții referitoare la respectarea valorilor limită de emisie stabilite pentru instalațiile noi menționate la alineatul (1) sau

(b) garantarea faptului că instalațiile existente fac obiectul unui plan național de reducere a emisiilor, menționat la alineatul (6)

și, după caz, prin aplicarea dispozițiilor articolelor 5, 7 și 8.

(4) Fără a aduce atingere Directivelor 96/61/CE și 96/62/CE, instalațiile existente pot fi exceptate de respectarea valorilor limită de emisie menționate la alineatul (3) și de includerea în planul național de reducere a emisiilor în următoarele condiții:

(a) operatorul unei instalații existente se angajează, printr-o declarație scrisă înaintată către autoritatea competentă până la 30 iunie 2004, să nu utilizeze instalația mai mult de 20 000 de ore de funcționare, începând cu 1 ianuarie 2008 și până la 31 decembrie 2015;

[1] JO L 296, 21.11.1996, p. 55.

(b) operatorul are obligația de a înainta autorității competente în fiecare an evidențele timpului folosit și nefolosit rămas din viața de funcționare permisă a instalațiilor.

(5) Statele membre pot solicita respectarea unor valori limită de emisie și a unor termene limită de punere în aplicare care sunt mai stricte decât cele prevăzute la alineatele (1), (2), (3) și (4) și la articolul 10. Statele membre pot include și alți poluanți și pot impune condiții suplimentare de adaptare a instalațiilor la progresul tehnic.

(6) Fără a aduce atingere prezentei directive și Directivei 96/61/CE și luând totodată în considerare costurile și beneficiile, precum și obligațiile lor în temeiul Directivei 2001/81/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind pragurile naționale de emisie pentru anumiți poluanți [1] ai aerului și al Directivei 96/62/CE, statele membre pot defini și pune în aplicare un plan național de reducere a emisiilor pentru instalațiile existente, având în vedere, *inter alia,* respectarea pragurilor stabilite de anexele I și II.

Prin planul național de reducere a emisiilor se reduc emisiile anuale totale de oxizi de azot (NO_x), de dioxid de sulf (SO_2) și de praf de la instalațiile existente la nivelele care ar fi fost atinse prin aplicarea valorilor limită de emisie stabilite la alineatul (3) la instalațiile existente și în funcțiune în anul 2000 (inclusiv instalațiile existente supuse planului de reabilitare în anul 2000, aprobate de către autoritatea competentă, pentru a respecta reducerea emisiilor impusă prin legislația internă), în funcție de timpul efectiv de funcționare anuală a fiecărei instalații, de combustibilul utilizat și de puterea termică, pentru care se face o medie pe ultimii cinci ani de funcționare până în și cuprinzând anul 2000.

Închiderea unei instalații cuprinse în planul național de reducere a emisiilor nu duce la o creștere a emisiilor anuale totale de la instalațiile rămase care sunt cuprinse în acest plan.

Planul național de reducere a emisiilor nu poate prevedea, în nici un caz, exceptarea unei instalații de la respectarea prevederilor stabilite de legislația comunitară relevantă, inclusiv *inter alia* în Directiva 96/61/CE.

Planurile naționale de reducere a emisiilor intră sub incidența următoarelor condiții:

(a) planul cuprinde obiective și obiective țintă conexe, măsurări și calendare pentru atingerea acestor obiective și obiective țintă conexe, precum și un sistem de monitorizare;

(b) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre planul lor național de reducere a emisiilor până la 27 noiembrie 2003;

(c) în termen de șase luni de la comunicarea menționată la litera (b), Comisia evaluează dacă planul îndeplinește sau nu condițiile stabilite de acest alineat. În cazul în care consideră că planul nu îndeplinește condițiile, Comisia informează statul membru în această privință, iar în termen de trei luni de la data respectivă, statul membru îi comunică măsurile luate pentru a garanta îndeplinirea condițiilor din prezentul alineat;

(d) până la 27 noiembrie 2002, Comisia elaborează linii directoare pentru a sprijini statele membre la pregătirea planurilor lor.

(7) Până la 31 decembrie 2004 și având în vedere progresul înregistrat în sensul protejării sănătății umane și al atingerii obiectivelor comunitare de mediu cu privire la acidifiere și la calitatea aerului în temeiul Directivei 96/62/CE, Comisia înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului prin care evaluează următoarele:

(a) necesitatea de a se lua măsuri suplimentare;

(b) cantitățile de metale grele emise de către instalațiile de ardere de dimensiuni mari;

(c) eficiența din punctul de vedere al costurilor, precum și costurile și avantajele reducerilor ulterioare ale emisiilor în sectorul instalațiilor de ardere din statele membre, în comparație cu situația din alte sectoare;

(d) fezabilitatea tehnică și economică a acestor reduceri de emisii;

(e) efectele standardelor stabilite pentru sectorul instalațiilor de ardere de dimensiuni mari, inclusiv dispozițiile pentru combustibilii solizi indigeni, precum și ale situației concurenței pe piața energiei asupra mediului și asupra pieței interne;

(f) orice planuri naționale de reducere a emisiilor înaintate de către statele membre în conformitate cu alineatul (6).

Comisia include în raportul său și o propunere adecvată cu privire la termene limită sau la valori limită mai joase pentru derogarea menționată la nota de subsol 2 din anexa VI partea A.

(8) Raportul menționat la alineatul (7), după caz, este însoțit de propuneri conexe având în vedere Directiva 96/61/CE.

Articolul 5

Prin derogare de la anexa III:

1. Instalațiile cu o putere termică instalată egală cu sau mai mare de 400 MW, care nu funcționează mai mult de următorul număr de ore pe an (valoare medie a reprizei pe o perioadă de cinci ani):

[1] JO L 309, 27.11.2001, p. 22.

— până la 31 decembrie 2015, 2 000 ore;

— de la 1 ianuarie 2016, 1 500 de ore,

sunt supuse unei valori limită de 800 mg/Nm^3 pentru emisiile de dioxid de sulf.

Această dispoziție nu se aplică instalațiilor noi pentru care se acordă o autorizație în temeiul articolului 4 alineatul (2).

2. Până la 31 decembrie 1999, Regatul Spaniei poate autoriza centrale electrice noi cu o putere termică instalată egală cu sau mai mare de 500 MW care ard combustibili solizi indigeni sau importați, care au fost puse în funcțiune înainte de sfârșitul anului 2005 și care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) în cazul combustibililor solizi importați, o valoare limită a emisiilor de dioxid de sulf de 800 mg/Nm^3;

(b) în cazul combustibililor solizi indigeni, o rată de desulfurare de cel puțin 60 %,

cu condiția ca capacitatea totală autorizată a instalațiilor pentru care se aplică această derogare să nu depășească:

— 2 000 MWe pentru instalațiile care ard combustibili solizi indigeni;

— în cazul instalațiilor care ard combustibili solizi importați, fie 7 500 MWe, fie 50 % din întreaga capacitatea nouă a tuturor instalațiilor care ard combustibili solizi până la 31 decembrie 1999, care dintre aceste valori este mai mică.

Articolul 6

În cazul instalațiilor noi pentru care se acordă autorizații în temeiul articolului 4 alineatul (2) sau al instalațiilor care intră sub incidența articolului 10, statele membre se asigură că se examinează fezabilitatea tehnică și economică în ceea ce privește producția combinată de energie termică și electrică. Dacă această fezabilitate este confirmată, instalațiile sunt perfecționate în consecință, având în vedere situația pieței și a distribuției.

Articolul 7

(1) Statele membre se asigură că autorizațiile și permisele prevăzute la articolul 4 prevăd procedurile legate de erorile de funcționare sau de oprirea echipamentului de împrăștiere. În special, în cazul unei întreruperi, autoritatea competentă îi solicită operatorului să reducă sau să oprească operațiunile dacă nu pot fi reluate operațiunile normale în termen de 24 de ore sau să exploateze instalația folosind combustibili puțin poluanți. În orice caz, autoritatea competentă este notificată în termen de 48 de ore. Durata cumulată a funcționării fără împrăștiere nu poate depăși 120 de ore în orice perioadă de 12 luni, în nici într-un caz. Autoritatea competentă poate autoriza derogări în limita celor 24 de ore și 120 de ore menționate anterior în cazurile în care estimează că:

(a) există o nevoie stringentă de a menține alimentarea cu energie sau

(b) instalația cu probleme ar fi înlocuită pe o perioadă limitată de timp de o altă instalație, fapt care ar duce la o creștere totală a emisiilor.

(2) Autoritatea competentă poate autoriza suspendarea, pe o durată de maximum șase luni, a obligației de a respecta valorile limită de emisie prevăzute la articolul 4 pentru dioxidul de sulf în cazul unei instalații care folosește combustibil cu conținut redus de sulf în acest scop de obicei, dacă operatorul este incapabil să respecte aceste valori limită de emisie din cauza unei întreruperi a aprovizionării cu combustibil cu conținut redus de sulf ca urmare a unei penurii considerabile. Comisia este informată de îndată în astfel de cazuri.

(3) Autoritatea competentă poate permite derogarea de la obligația de a respecta valorile limită de emisie prevăzute la articolul 4 în cazurile în care o instalație care folosește în mod normal numai combustibil gazos și care ar trebui altfel să fie dotată cu un sistem de purificare a gazelor reziduale trebuie să recurgă, în mod excepțional și pentru o perioadă de timp de cel mult 10 zile, dacă nu există o nevoie stringentă de a menține alimentarea cu energie, la utilizarea altor combustibili din cauza unei întreruperi bruște a aprovizionării cu gaz. Autoritatea competentă este informată de îndată cu privire la aceste cazuri atunci când survin. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire cazurile la care se face referire în prezentul alineat.

Articolul 8

(1) În scopul acordării autorizației prevăzute la articolul 4 alineatul (1) sau articolul 4 alineatul (2), pentru instalațiile cu arzător cu combustibil multiplu, care utilizează simultan două sau mai multe tipuri de combustibil, precum și pentru instalațiile care intră sub incidența articolului 4 alineatul (3) și a articolului 10, autoritățile competente stabilesc valorile limită de emisie după cum urmează:

(a) în primul rând, prin adoptarea valorii limită de emisie relevante pentru fiecare combustibil și poluant în parte, în funcție de puterea termică instalată a instalației de ardere, în conformitate cu anexele III-VII;

(b) în al doilea rând, prin determinarea valorilor limită de emisie relative la combustibil, care sunt obținute prin înmulțirea valorii limită individuale de emisie cu puterea termică pentru fiecare combustibil în parte, produsul înmulțirii împărțindu-se apoi la suma puterilor termice ale tuturor combustibililor;

(c) în al treilea rând, prin agregarea valorilor limită relative la combustibil.

(2) În unitățile cu arzător cu combustibil multiplu, care folosesc reziduurile de distilare și conversie de la rafinarea țițeiului brut pentru propriul consum, independent sau împreună cu alți combustibili, prevederile pentru combustibilul cu cea mai înaltă valoare limită de emisie (combustibil determinant) se aplică, sub rezerva alineatului (1) anterior, în cazul în care, pe durata exploatării instalației de ardere, proporția în care acel combustibil contribuie la suma puterilor termice ale tuturor combustibililor este de cel puțin 50 %.

În cazurile în care proporția combustibilului determinant este mai mică de 50 %, valoarea limită de emisie se determină procentual pe baza căldurii produse de combustibili distinct în raport cu suma puterilor termice produse de toți combustibilii, după cum urmează:

(a) în primul rând, prin adoptarea valorii limită de emisie relevante pentru fiecare combustibil și poluant în parte, în funcție de producția de căldură instalată a instalației de ardere, în conformitate cu anexele III-VII;

(b) în al doilea rând, prin calcularea valorii limită de emisie a combustibilului determinant (combustibilul cu cea mai înaltă valoare limită de emisie în conformitate cu anexele III-VII și, în cazul în care există doi combustibili cu aceeași valoare limită de emisie, combustibilul cu puterea termică mai mare); această valoare se obține prin înmulțirea valorii limită de emisie stabilită de anexele III-VII pentru combustibilul respectiv cu doi, iar apoi prin scăderea din acest produs a valorii limită de emisie a combustibilului cu cea mai scăzută valoare limită de emisie;

(c) în al treilea rând, prin determinarea valorilor limită de emisie relative la combustibil, care se obțin prin înmulțirea valorii limită de emisie calculate a combustibilului cu puterea termică a combustibilului determinant și a celorlalte valori limită de emisie distincte cu puterea termică produsă de fiecare combustibil, produsul înmulțirii fiind apoi împărțit la suma puterilor termice produse de toți combustibilii;

(d) în al patrulea rând, prin agregarea valorilor limită de emisie relative la combustibili.

(3) Ca alternativă la dispozițiile alineatului (2), se poate aplica media următoare a valorilor limită de emisie pentru dioxidul de sulf (indiferent de combinația de combustibili utilizată):

(a) pentru instalațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) și (3): 1 000 mg/Nm^3, calculându-se o medie pentru toate instalațiile de acest tip din cadrul rafinăriei;

(b) pentru instalațiile noi menționate la articolul 4 alineatul (2): 600 mg/Nm^3, calculându-se o medie pentru toate instalațiile de acest tip din cadrul rafinăriei cu excepția turbinelor cu gaz.

Autoritățile competente se asigură că aplicarea acestei prevederi nu duce la o creștere a emisiilor de la instalațiile existente.

(4) În scopul acordării autorizației prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2), pentru instalațiile cu arzătoare cu combustibil multiplu care implică utilizarea alternativă a două sau mai multe tipuri de combustibili, precum și pentru instalațiile care intră sub incidența articolului 4 alineatul (3) și a articolului 10, se aplică valorile limită de emisie stabilite de anexele III-VII pentru fiecare combustibil utilizat.

Articolul 9

Gazele reziduale din instalațiile de ardere se eliberează în mod controlat printr-un coș. Autorizația prevăzută la articolul 4 și autorizațiile pentru instalațiile de ardere care intră sub incidența articolului 10 stabilesc condițiile de eliberare. Autoritatea competentă se asigură în special că înălțimea coșului este calculată astfel încât să se protejeze sănătatea și mediul.

Articolul 10

Atunci când o instalație de ardere este extinsă cu cel puțin 50 MW, valorile limită de emisie, stabilite în partea B a anexelor III-VII, se aplică noii părți a instalației și este fixată în funcție de puterea termică a întregii instalații. Această dispoziție nu se aplică în cazurile la care se face referire la articolul 8 alineatele (2) și (3).

Atunci când operatorul unei instalații de ardere dorește să efectueze o modificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) litera (b) și articolul 12 alineatul (2) din Directiva 96/61/CE, se aplică valorile limită de emisie stabilite în partea B din anexele III-VII pentru dioxid de sulf, oxizi de azot și praf.

Articolul 11

În cazul construcției unor instalații de ardere care pot avea efecte semnificative asupra mediului dintr-un alt stat membru, statul membru se asigură că au loc toate informările și consultările necesare, în conformitate cu articolul 7 din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului [1].

Articolul 12

Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura monitorizarea, în conformitate cu anexa VIII partea A, a emisiilor

[1] JO L 175, 5.7.1985, p. 40, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/11/CE a Consiliului (JO L 73, 14.3.1997, p. 5).

din instalațiile de ardere care intră sub incidența prezentei directive, precum și a altor valori necesare pentru punerea în aplicare a acestei directive. Statele membre pot solicita ca această monitorizare să fie efectuată pe cheltuiala operatorului.

Articolul 13

Statele membre iau măsurile adecvate pentru a garanta că operatorul informează autoritățile competente, într-un termen rezonabil, cu privire la rezultatele măsurărilor permanente, la verificarea echipamentului de măsurare, la măsurările individuale și la toate celelalte măsurări efectuate pentru a evalua respectarea dispozițiilor prezentei directive.

Articolul 14

(1) În cazul în care se efectuează măsurări permanente, se consideră că valorile limită de emisie stabilite în partea A de la anexele III-VII sunt respectate dacă în urma evaluării rezultatelor se arată următoarele, pentru orele de exploatare pe parcursul unui an calendaristic:

(a) nici una dintre valorile medii pe luna calendaristică nu depășește valorile limită de emisie și

(b) în cazul:

(i) dioxidului de sulf și a prafului: 97 % din totalitatea valorilor medii pe intervale de 48 de ore nu depășește 110 % din valorile limită de emisie,

(ii) oxizilor de azot: 95 % din totalitatea valorilor medii pe intervale de 48 de ore nu depășește 110 % din valorile limită de emisie.

Intervalele prevăzute la articolul 7 și perioadele de pornire și de oprire un sunt luate în considerare.

(2) În cazurile în care se solicită măsurări intermitente sau alte proceduri corespunzătoare pentru determinare, se consideră că valorile limită de emisie stabilite de anexele III-VII sunt îndeplinite dacă rezultatele fiecărei serii de măsurări sau de alte proceduri definite și determinate în conformitate cu normele stabilite de autoritățile competente nu depășesc valorile limită de emisie.

(3) În cazurile prevăzute la articolul 5 alineatul (2), ratele de desulfurare sunt considerate a fi respectate dacă în urma evaluării măsurărilor efectuate în baza anexei VIII, punctul (A).3, se arată că toate valorile medii pe luna calendaristică sau toate valorile medii lunare ale reprizei îndeplinesc ratele de desulfurare impuse.

Intervalele prevăzute la articolul 7 și perioadele de pornire și de oprire un sunt luate în considerare.

(4) Pentru instalațiile noi care sunt autorizate în temeiul articolului 4 alineatul (2), se consideră că valorile limită de emisie, pentru orele de funcționare de pe durata unui an calendaristic, sunt respectate dacă:

(a) nici o valoare medie validată pe zi nu depășește valorile relevante stabilite la partea B a anexelor III-VII și

(b) 95 % din totalul valorilor medii validate pe oră pe durata unui an nu depășește 200 % din valorile relevante stabilite la partea B a anexelor III-VII.

„Valorile medii validate" se determină după cum se arată la punctul (A). 6 din anexa VII.

Intervalele prevăzute la articolul 7 și perioadele de pornire și de oprire un sunt luate în considerare.

Articolul 15

(1) Până la 31 decembrie 1990, statele membre informează Comisia cu privire la programele elaborate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1).

În termen de cel mult un an de la finalizarea diferitelor etape pentru reducerea emisiilor de la instalații existente, statele membre înaintează Comisiei un raport global privind rezultatele obținute în urma punerii în aplicare a programelor.

Pe parcursul fiecărei etape, se solicită de asemenea și un raport intermediar.

(2) Rapoartele prevăzute la alineatul (1) conțin o prezentare de ansamblu a următoarelor:

(a) toate instalațiile de ardere care intră sub incidența prezentei directive;

(b) emisiile de dioxid de sulf și de oxizi de azot, exprimate în tone pe an și prin concentrațiile acestor substanțe în gazele reziduale;

(c) măsurile luate deja sau planificate în vederea reducerii emisiilor, precum și modificările privind combustibilul ales pentru utilizare;

(d) modificările metodei de exploatare, efectuate deja sau planificate;

(e) închiderea definitivă a instalațiilor de ardere, deja efectuată sau planificată și

(f) după caz, valorile limită de emisie impuse de programe pentru instalațiile existente.

La determinarea emisiilor și a concentrațiilor anuale de poluanți din gazele reziduale, statele membre au în vedere dispozițiile articolelor 12, 13 și 14.

(3) Statele membre care pun în aplicare articolul 5 sau dispozițiile de la nota bene din anexa III sau din notele de subsol de la anexa VI. A prezintă Comisiei rapoarte anuale în acest sens.

Articolul 16

Statele membre stabilesc sancțiunile aplicabile încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive. Sancțiunile prevăzute în acest scop sunt eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 17

(1) Începând cu 27 noiembrie 2002, se abrogă Directiva 88/609/CEE, fără a aduce atingere alineatului (2) sau obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele limită pentru transpunerea și punerea în aplicare a directivei respective, așa cum sunt stabilite de anexa IX la prezenta directivă.

(2) În cazul instalațiilor noi autorizate înainte de 27 noiembrie 2002 astfel cum prevede articolul 4 alineatul (1) din prezenta directivă, articolul 4 alineatul (1), articolul 5 alineatul (2), articolul 6, articolul 15 alineatul (3), anexele III, VI, VIII și punctul (A).2 din anexa IX la Directiva 88/609/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 94/66/CE, rămân în vigoare până la 1 ianuarie 2008, după care vor fi abrogate.

(3) Toate referirile la Directiva 88/609/CEE se înțeleg ca fiind referiri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență de la anexa X la prezenta directivă.

Articolul 18

(1) Statele membre pun în aplicare actele administrative și actele cu putere de lege necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 27 noiembrie 2002. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Pentru instalațiile existente și pentru cele noi care sunt autorizate în baza articolului 4 alineatul (1), se aplică dispozițiile de la punctul (A).2 din anexa VIII, începând cu 27 noiembrie 2004.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 19

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 20

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 23 octombrie 2001.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
N. FONTAINE	A. NEYTS-UYTTEBROECK

ANEXA I

PRAGURI ŞI VALORI ŢINTĂ DE REDUCERE A EMISIILOR DE SO_2 DE LA INSTALAŢIILE EXISTENTE (1) (2)

Statul membru	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
	Emisiile de SO_2 de la instalaţii de ardere mari, 1980, ktonePrag de emisie (ktone/an)	Prag de emisie (ktone/an)Prag de emisie (ktone/an)			% reducere faţă de emisiile din 1980			% reducere faţă de emisiile ajustate din 1980		
		Faza 1	Faza 2	Faza 3	Faza 1	Faza 2	Faza 3	Faza 1	Faza 2	Faza 3
		1993	1998	2003	1993	1998	2003	1993	1998	2003
Belgia	530	318	212	159	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Danemarca	323	213	141	106	– 34	– 56	– 67	– 40	– 60	– 70
Germania	2 225	1 335	890	668	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Grecia	303	320	320	320	+ 6	+ 6	+ 6	– 45	– 45	– 45
Spania	2 290	2 290	1 730	1 440	0	– 24	– 37	– 21	– 40	– 50
Franţa	1 910	1 146	764	573	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Irlanda	99	124	124	124	+ 25	+ 25	+ 25	– 29	– 29	– 29
Italia	2 450	1 800	1 500	900	– 27	– 39	– 63	– 40	– 50	– 70
Luxemburg	3	1,8	1,5	1,5	– 40	– 50	– 60	– 40	– 50	– 50
Ţările de Jos	299	180	120	90	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Portugalia	115	232	270	206	+ 102	+ 135	+ 79	– 25	– 13	– 34
Regatul Unit	3 883	3 106	2 330	1 553	– 20	– 40	– 60	– 20	– 40	– 60
Austria	90	54	36	27	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Finlanda	171	102	68	51	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70
Suedia	112	67	45	34	– 40	– 60	– 70	– 40	– 60	– 70

(1) Este posibil să se producă emisii suplimentare din capacitatea autorizată la data sau după 1 iulie 1987.

(2) Emisiile care provin de la instalaţiile de ardere autorizate înainte de 1 iulie 1987, dar care nu au funcţionat înainte de această dată şi care nu au fost luate în considerare la stabilirea pragurilor de emisie din această anexă, fie se conformează condiţiilor impuse prin această directivă pentru instalaţiile noi, fie sunt luate în considerare la calcularea emisiilor totale de la instalaţiile existente, care nu trebuie să depăşească pragurile stabilite în această anexă.

ANEXA II

PRAGURI ŞI VALORI ŢINTĂ DE REDUCERE A EMISIILOR DE NO_X DE LA INSTALAŢIILE EXISTENTE (1) (2)

Statul membru	0	1	2	3	4	5	6
	Emisiile de NO_x (ca NO_2) de la instalaţii de ardere mari, 1980, ktone	Praguri de emisie de NO_x (ktone/an)		% de reducere faţă de emisiile ajustate din 1980		% de reducere faţă de emisiile din 1980	
		Faza 1	Faza 2	Faza 1	Faza 2	Faza 1	Faza 2
		1993 (1)	1998	1993 (1)	1998	1993 (1)	1998
Belgia	110	88	66	– 20	– 40	– 20	– 40
Danemarca	124	121	81	– 3	– 35	– 10	– 40
Germania	870	696	522	– 20	– 40	– 20	– 40
Grecia	36	70	70	+ 94	+ 94	0	0
Spania	366	368	277	+ 1	– 24	– 20	– 40
Franţa	400	320	240	– 20	– 40	– 20	– 40
Irlanda	28	50	50	+ 79	+ 79	0	0
Italia	580	570	428	– 2	– 26	– 20	– 40
Luxemburg	3	2,4	1,8	– 20	– 40	– 20	– 40
Ţările de Jos	122	98	73	– 20	– 40	– 20	– 40
Portugalia	23	59	64	+ 157	+ 178	– 8	0
Regatul Unit	1 016	864	711	– 15	– 30	– 15	– 30
Austria	19	15	11	– 20	– 40	– 20	– 40
Finlanda	81	65	48	– 20	– 40	– 20	– 40
Suedia	31	25	19	– 20	– 40	– 20	– 40

(1) Din motive tehnice, statele membre pot amâna cu până la doi ani data fazei 1 de reducere a emisiilor de NO_x prin notificarea Comisiei în această privinţă în termen de o lună de la notificarea prezentei directive.

(1) Este posibil să se producă emisii suplimentare din capacitatea autorizată la data sau după 1 iulie 1987.

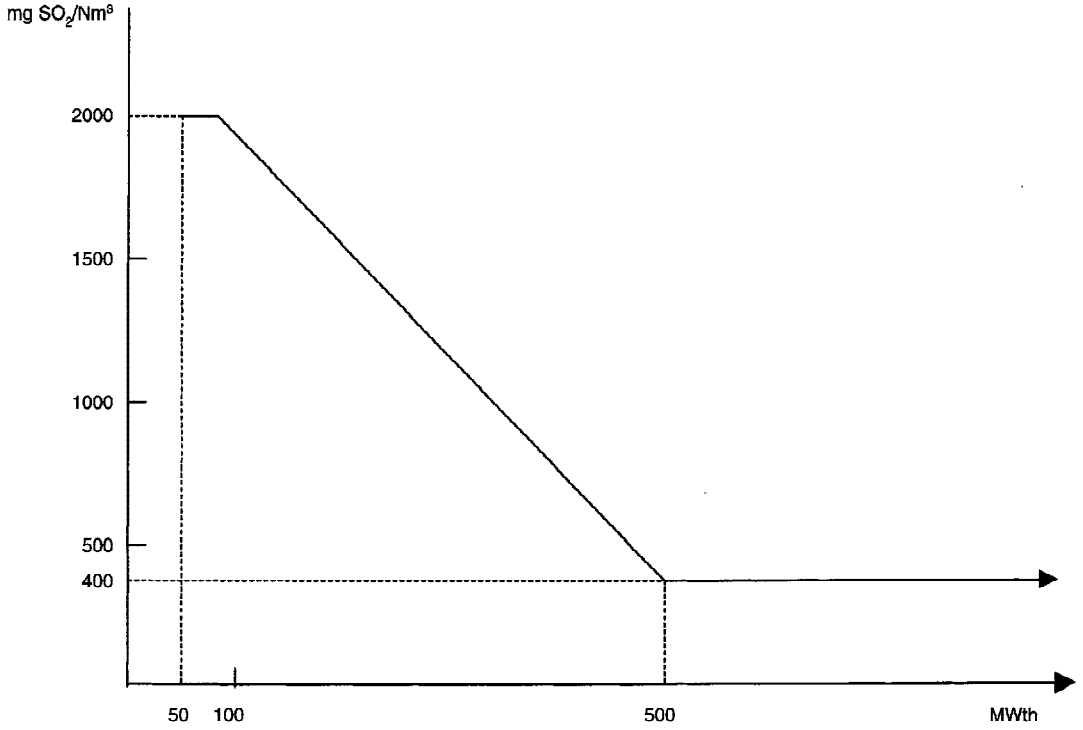
(2) Emisiile care provin de la instalaţiile de ardere autorizate înainte de 1 iulie 1987, dar care nu au funcţionat înainte de această dată şi care nu au fost luate în considerare la stabilirea plafoanelor de emisie din această anexă, fie se conformează condiţiilor impuse prin această directivă pentru instalaţiile noi, fie sunt luate în considerare la calcularea emisiilor totale de la instalaţiile existente, care nu trebuie să depăşească plafoanele stabilite în această anexă.

ANEXA III

VALORILE LIMITĂ DE EMISIE PENTRU SO_2

Combustibili solizi

A. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 6 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi și existente în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, articolului 4 alineatul (3):

N.B. În cazurile în care valorile de emisie de mai sus nu pot fi respectate din cauza caracteristicilor combustibilului, trebuie atinsă o rată de desulfurare de 60 % pentru instalațiile care au o putere termică instalată mai mică de sau egală cu 100 MWth, de 75 % pentru instalațiile cu o putere mai mare de 100 MWth și mai mică sau egală cu 300 MWth și de 90 % pentru instalațiile cu o putere mai mare de 300 MWth. Pentru instalațiile cu o putere termică instalată mai mare de 500 MWth, se aplică o rată de desulfurare de cel puțin 94 % sau de cel puțin 92 % în cazurile în care s-a încheiat un contract pentru o instalație de desulfurare a gazelor de coș sau pentru o instalație de injectare a varului, iar lucrările pentru punerea în funcțiune a acestor instalații au început înainte de 1 ianuarie 2001.

B. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 6 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi în temeiul articolului 4 alineatul (2), cu excepția turbinelor cu gaz:

Tip de combustibil	50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
Biomasă	200	200	200
Caz general	850	200 (1)	200

(1) Cu excepția „regiunilor periferice", în care se aplică valoarea 850 până la 200 mg/Nm^3 (scădere liniară).

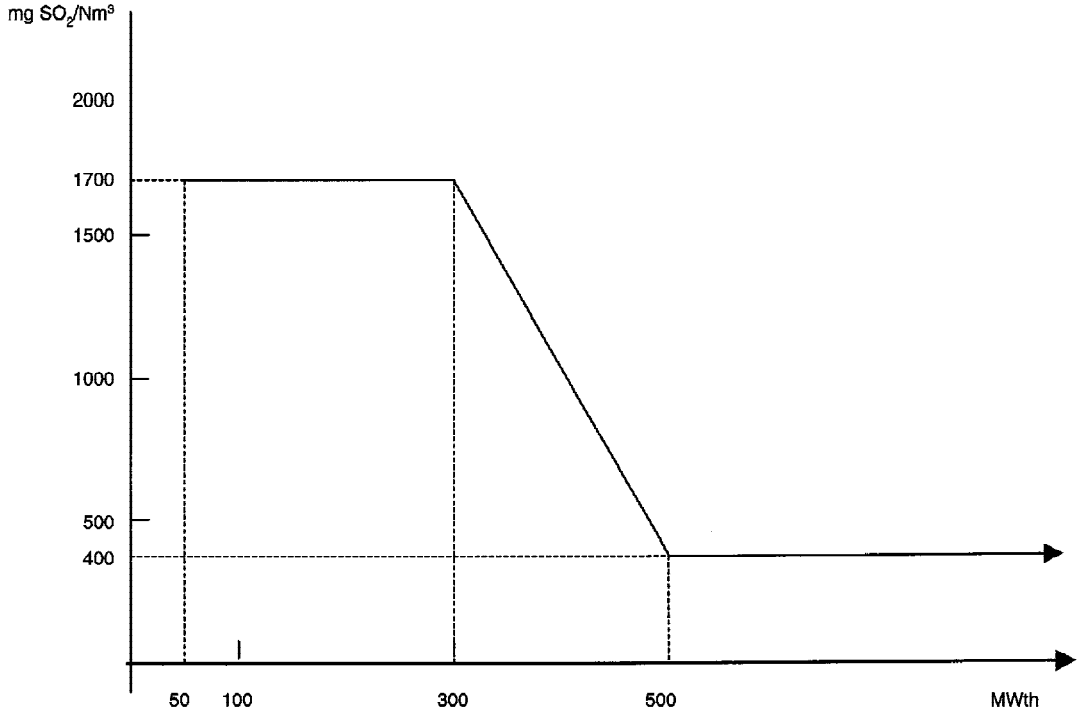
N.B. În cazurile în care valorile limită de emisie menționate anterior nu pot fi respectate din cauza caracteristicilor combustibilului, instalațiile trebuie să atingă 300 mg/Nm^3 SO_2, sau o rată de desulfurare de cel puțin 92 % în cazul instalațiilor cu o putere termică instalată mai mică de sau egală cu 300 MWth, iar în cazul instalațiilor cu o putere termică instalată mai mare de 300 MWth, se aplică o rată de desulfurare de cel puțin 95 %, alături de o valoare limită maximă permisă de 400 mg/Nm^3.

ANEXA IV

VALORILE LIMITĂ DE EMISIE PENTRU SO_2

Combustibili lichizi

A. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 3 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi și existente în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, articolului 4 alineatul (3):

B. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 3 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi în temeiul articolului 4 alineatul (2), cu excepția turbinelor cu gaz:

50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
850	400 până la 200 (scădere liniară) (1)	200

(1) Cu excepția „regiunilor periferice", în care se aplică valoarea 850 până la 200 mg/Nm^3 (scădere liniară).

În cazul celor două instalații cu o putere termică instalată de 250 MWth din insulele Creta și Rhodos, care urmează să fie autorizate până la 31 decembrie 2007, se aplică valoarea limită de emisie de 1 700 mg/Nm^3.

ANEXA V

VALORILE LIMITĂ DE EMISIE PENTRU SO_2

Combustibili gazoși

A. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 3 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi și cele existente în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, articolului 4 alineatul (3):

Tip de combustibil	Valori limită (mg/Nm^3)
Combustibili gazoși în general	35
Gaz lichefiat	5
Gaze cu putere calorică redusă rezultate din gazeificarea reziduurilor de la rafinare, gaze de cocs, gaze de furnal	800
Gaz de la gazeificarea cărbunelui	(1)

(1) Consiliul va stabili valorile limită de emisie aplicabile acestui tip de gaz într-o etapă ulterioară, pe baza propunerilor înaintate de Comisie, având în vedere experiența tehnică acumulată în timp.

B. Valorile limită de emisie pentru SO_2 exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 3 %) care trebuie aplicate de către instalațiile noi în temeiul articolului 4 alineatul (2):

Combustibili gazoși în general	35
Gaz lichefiat	5
Gaze de cocs cu putere calorică redusă	400
Gaze de furnal cu putere calorică redusă	200

ANEXA VI

VALORILE LIMITĂ DE EMISIE PENTRU NO_x (MĂSURAT CA NO_2)

A. Valorile limită de emisie pentru NO_x exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 6 % pentru combustibili solizi și 3 % pentru combustibili lichizi și gazoși) care trebuie aplicate de către instalațiile noi și cele existente în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, articolului 4 alineatul (3):

Tip de combustibil	Valori limită (1) (mg/Nm^3)
Solizi (2), (3):	
50-500 MWth:	600
> 500 MWth:	500
De la 1 ianuarie 2016	
50-500 MWth:	600
> 500 MWth:	200
Lichizi:	
50-500 MWth:	450
> 500 MWth:	400
Gazoși:	
50-500 MWth:	300
> 500 MWth:	200

(1) Cu excepția cazului „regiunilor periferice" în care se aplică următoarele valori:
Solizi în general: 650
Solizi cu < 10 % volum consumat: 1 300
Lichizi: 450
Gazoși: 350

(2) Până la 31 decembrie 2015, instalațiile cu putere termică instalată mai mare de 500 MWth, care începând din anul 2008 nu funcționează mai mult de 2 000 de ore pe an (medie a reprizei pe o perioadă de cinci ani):
— în cazul instalațiilor autorizate în temeiul articolului 4 alineatul (3) litera (a), trebuie să respecte o valoare limită pentru emisiile de oxizi de azot (măsurați ca NO_2) de 600 mg/Nm^3;
— în cazul instalațiilor care intră sub incidența unui plan național în conformitate cu articolul 4 alineatul (6), trebuie să își aducă contribuția la planul național evaluat pe baza valorii limită de 600 mg/Nm^3.
De la 1 ianuarie 2016, aceste instalații, care nu funcționează mai mult de 1 500 ore pe an (valoarea medie a reprizei pe o perioadă de cinci ani), trebuie să respecte o valoare limită a emisiilor de oxizi de azot (măsurați ca NO_2) de 450 mg/Nm^3.

(3) Până la 1 ianuarie 2018, în cazul instalațiilor care în perioada de 12 luni care s-a încheiat la 1 ianuarie 2001 funcționau și continuă să funcționeze cu combustibili solizi al căror conținut de substanțe volatile este mai mic de 10 %, se aplică valoarea de 1 200 mg/Nm^3.

B. Valorile limită de emisie pentru NO_x exprimate în mg/Nm^3 care trebuie aplicate de către instalațiile noi în temeiul articolului 4 alineatul (2), cu excepția turbinelor cu gaz:

Combustibili solizi (conținut de O_2 6 %)

Tip de combustibil	50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
Biomasă	400	300	200
Caz general	400	200 (1)	200

(1) Cu excepția „regiunilor periferice", în care se aplică valoarea de 300 mg/Nm^3.

Combustibili lichizi (conținut de O_2 3 %)

50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
400	200 (1)	200

(1) Cu excepția „regiunilor periferice", în care se aplică valoarea de 300 mg/Nm^3.

În cazul celor două instalații cu o putere termică instalată de 250 MWth din insulele Creta și Rhodos, care urmează să fie autorizate până la 31 decembrie 2007, se aplică valoarea limită de emisie de 400 mg/Nm^3.

Combustibili gazoși (conținut de O_2 3 %)

	50-300 MWth	> 300 MWth
Gaz natural (nota 1)	150	100
Alte gaze	200	200

Turbine cu gaz

Valorile limită de emisie pentru NO_x exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 de 15 %) care urmează să fie aplicate pentru o unitate distinctă de turbină cu gaz în temeiul articolului 4 alineatul (2) (valoarea limită se aplică numai peste o cantitate de 70 %):

	> 50 MWth (putere termică în conformitate cu standardele ISO)
Gaz natural (nota 1)	50 (nota 2)
Combustibili lichizi (nota 3)	120
Combustibili gazoși (alții decât gazul natural)	120

Aceste valori limită nu se aplică turbinelor cu gaz care sunt utilizate în situații de urgență și care funcționează mai puțin de 500 de ore pe an. Operatorul acestor instalații trebuie să înainteze în fiecare an autorității competente evidențele care confirmă acest timp de utilizare.

Nota 1: Gazul natural este metan produs natural cu un conținut maxim de 20 % (în funcție de volum) de materie inertă și alți compuși.

Nota 2: 75 mg/Nm^3 în cazurile următoare, eficiența turbinei cu gaz fiind determinată la condiții ISO de încărcare de bază:

— turbine cu gaz, utilizate în sisteme combinate de producere a energiei termice și electrice, cu o eficiență totală mai mare de 75 %;

— turbine cu gaz, utilizate în instalații cu ciclu combinat cu o eficiență electrică totală medie anuală mai mare de 55 %;

— turbine cu gaz pentru acționare mecanică.Pentru turbinele cu gaz cu ciclu unic, care nu se încadrează în nici una dintre categoriile de mai sus, dar care au o eficiență mai mare de 35 % – determinată în condiții ISO de încărcare de bază –, valoarea limită de emisie este de 50*η/35, unde η este eficiența turbinei cu gaz, exprimată ca procent (și în condiții ISO de încărcare de bază).

Nota 3: Valoarea limită de emisie se aplică turbinelor cu gaz care ard distilați ușori sau intermediari.

ANEXA VII

VALORILE LIMITĂ DE EMISIE PENTRU PRAF

A. Valorile limită de emisie pentru praf exprimate în mg/Nm^3 (conținut de O_2 6 % pentru combustibili solizi și 3 % pentru combustibili lichizi și gazoși) care trebuie aplicate de către instalațiile noi și cele existente în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, articolului 4 alineatul (3):

Tip de combustibil	Putere termică instalată (MW)	Valori limită de emisie (mg/Nm^3)
Solizi	≥ 500 < 500	50 (1) 100
Lichizi (2)	toate instalațiile	50
Gazoși	toate instalațiile	5 în general 10 pentru gazul de furnal 50 pentru gazele produse în siderurgie și care pot fi folosite în alte sectoare

(1) O valoare limită de 100 mg/Nm^3 se poate aplica instalațiilor autorizate în temeiul articolului 4 alineatul (3), cu o putere termică instalată mai mare de sau egală cu 500 MWth, care ard combustibili solizi cu o capacitate calorică mai mică de 5 800 kJ/kg (valoare calorică netă), cu un conținut umed mai mare de 45 % greutate, cu un conținut combinat de umezeală și cenușă mai mare de 60 % greutate și cu un conținut de oxid de calciu mai mare de 10 %.

(2) O valoare limită de 100 mg/Nm^3 se poate aplica instalațiilor cu o putere termică instalată mai mică de 500 MWth, care ard combustibil lichid cu un conținut de cenușă mai mare de 0,06 %.

B. Valorile limită de emisie pentru praf exprimate în mg/Nm^3 care trebuie aplicate de către instalațiile noi în temeiul articolului 4 alineatul (2), cu excepția turbinelor cu gaz:

Combustibili solizi (conținut de O_2 6 %)

50-100 MWth	> 100 MWth
50	30

Combustibili lichizi (conținut de O_2 3 %)

50-100 MWth	> 100 MWth
50	30

În cazul celor două instalații cu o putere termică instalată de 250 MWth din insulele Creta și Rhodos, care urmează să fie autorizate până la 31 decembrie 2007, se aplică valoarea limită de emisie de 50 mg/Nm^3.

Combustibili gazoși (conținut de O_2 3 %)

În general	5
Pentru gazul de furnal	10
Pentru gazele produse în siderurgie și care pot fi folosite în alte sectoare	30

ANEXA VIII

METODE DE MĂSURARE A EMISIILOR

A. **Proceduri pentru măsurarea și evaluarea emisiilor de la instalațiile de ardere**

1. *Până la 27 noiembrie 2004*

Concentrațiile de SO_2, praf, NO_x trebuie măsurate continuu în cazul instalațiilor noi, care sunt autorizate în temeiul articolului 4 alineatul (1) și care au o putere termică instalată de peste 300 MW. Cu toate acestea, monitorizarea SO_2 și a prafului poate fi limitată doar la măsurări intermitente sau la alte proceduri adecvate de determinare în cazurile în care astfel de măsurări și de proceduri, care trebuie verificate și aprobate de către autoritățile competente, pot fi folosite pentru a determina concentrațiile.

În cazul instalațiilor noi, autorizate în temeiul articolului 4 alineatul (1), care nu intră sub incidența primului paragraf, autoritățile competente pot solicita efectuarea de măsurări continue pentru cei trei poluanți, în cazul în care acest lucru este considerat necesar. În cazurile în care nu se solicită efectuarea de măsurări continue, se va recurge în mod regulat la măsurări intermitente sau la proceduri adecvate de determinare, aprobate de către autoritățile competente, pentru a evalua cantitățile din substanțele menționate anterior care sunt prezente în emisii.

2. *Începând cu 27 noiembrie 2002 și fără a aduce atingere articolului 18 alineatul (2)*

Autoritățile competente solicită măsurări continue ale concentrațiilor de SO_2, NO_x și praf din gazele reziduale de la fiecare instalație de ardere cu o putere termică instalată de peste 100 MWth.

Prin derogare de la dispozițiile primului paragraf, nu sunt solicitate măsurări continue în următoarele cazuri:

— pentru instalațiile de ardere cu o durată de viață mai mică de 10 000 de ore de funcționare;

— pentru SO_2 și praf de la cazanele care ard gaz natural sau de la turbinele cu gaz care ard gaz natural;

— pentru SO_2 de la turbinele cu gaz sau de la cazanele care ard petrol cu un conținut cunoscut de sulf, în cazurile în care nu există echipament de desulfurare;

— pentru SO_2 de la cazanele cu ardere de biomasă dacă operatorul poate dovedi că emisiile de SO_2 nu pot fi, în nici o împrejurare, mai mari decât valorile limită de emisie impuse.

În cazurile în care nu se solicită măsurări continue, trebuie efectuate măsurări intermitente cel puțin o dată la șase luni. Ca alternativă, pot fi folosite proceduri adecvate de determinare, care trebuie verificate și aprobate de către autoritățile competente, pentru a evalua cantitățile din poluanții precizați anterior care sunt prezenți în aceste emisii. Astfel de proceduri trebuie să se bazeze pe standardele CEN relevante, de îndată ce acestea devin disponibile. Dacă nu există standarde CEN, se aplică standarde ISO, standarde naționale sau internaționale care să garanteze furnizarea de date de o calitate științifică echivalentă.

3. În cazul instalațiilor care trebuie să respecte ratele de desulfurare fixate la articolul 5 alineatul (2) și la anexa III, se aplică condițiile stabilite la alineatul (2) de la acest punct pentru măsurarea emisiilor de SO_2. În plus, conținutul de sulf din combustibilul care este introdus în instalațiile de ardere trebuie să fie monitorizat în mod regulat.

4. Autoritățile competente trebuie informate cu privire la modificările semnificative ale tipului de combustibil utilizat sau ale modului de operare a instalației. Autoritățile competente decid dacă aceste condiții de monitorizare stabilite la alineatul (2) sunt corespunzătoare sau dacă trebuie adaptate.

5. Măsurările continue efectuate în conformitate cu alineatul (2) cuprind parametrii relevanți pentru procesul de funcționare în ceea ce privește conținutul de oxigen, temperatura, presiunea și conținutul de vapori de apă. Măsurările continue ale conținutului de vapori de apă din gazele de eșapament nu sunt necesare, cu condiția ca proba de gaz de eșapament să fie uscată înainte de a se analiza emisiile.

Măsurările reprezentative, adică prelevarea de probe și analiza poluanților relevanți și ale parametrilor procesului, precum și metodele de măsurare de referință pentru calibrarea sistemelor automate de măsurare se efectuează în conformitate cu standardele CEN de îndată ce acestea sunt disponibile. În cazul în care nu există standarde CEN, se aplică standarde ISO, standarde naționale sau internaționale care să garanteze furnizarea de date de o calitate științifică echivalentă.

Sistemele de măsurare continuă sunt supuse unui control prin intermediul unor măsurări paralele cu metodele de referință, cel puțin o dată pe an.

6. Valorile intervalelor de încredere de 95 % pentru un singur rezultat al măsurărilor nu depășesc următoarele procente din valorile limită de emisie:

Dioxid de sulf	20 %
Oxizi de azot	20 %
Praf	30 %

Valorile medii validate pe oră și pe zi sunt determinate din valorile medii măsurate validate pe oră, din care se scade valoarea intervalului de încredere precizat anterior.

Se invalidează orice zi în care mai mult de trei valori medii pe oră nu sunt valide din cauza problemelor de funcționare sau a procedurilor de întreținere efectuate asupra sistemului de măsurări continue. În cazul în care, din astfel de motive, se invalidează mai mult de zece zile dintr-un an, autoritatea competentă solicită operatorului să ia măsurile adecvate pentru a ameliora fiabilitatea sistemului de monitorizare continuă.

B. **Determinarea emisiilor anuale totale ale instalațiilor de ardere**

Până în în anul 2003 inclusiv, autoritățile competente trebuie să obțină determinarea emisiilor totale anuale de SO_2 și NO_x de la instalațiile de ardere noi. Atunci când se recurge la monitorizarea permanentă, operatorul instalației de ardere adaugă separat pentru fiecare poluant masa de poluant emisă în fiecare zi, pe baza ratei debitului volumetric al gazelor reziduale. Atunci când nu se folosește monitorizarea permanentă, estimările emisiilor totale anuale se determină de către operator în baza alineatului A.1 pentru autoritățile competente.

Comisiei îi sunt comunicare de către statele membre emisiile totale anuale de SO_2 și de NO_x ale instalațiilor de ardere noi, în același timp în care este transmisă comunicarea solicitată la alineatul C.3 privind emisiile anuale totale ale instalațiilor existente.

Începând cu 2004 și pentru fiecare din anii următori, statele membre realizează un inventar al emisiilor de SO_2, NO_x și praf de la toate instalațiile de ardere cu o putere termică instalată mai mare de 50 MW. Pentru fiecare instalație care funcționează sub controlul unui operator într-un anumit amplasament, autoritatea competentă trebuie să primească următoarele date:

— emisiile totale anuale de SO_2, NO_x și praf (ca total particule în suspensie);

— întreaga valoare a consumului de energie, în funcție de valoarea calorică netă, defalcată pe cinci categorii de combustibil: biomasă, alți combustibili solizi, combustibili lichizi, gaz natural, alte gaze.

O dată la trei ani și în termen de douăsprezece luni de la sfârșitul perioadei de trei ani avută în vedere, Comisia trebuie să primească o sinteză a rezultatelor acestui inventar care să indice separat emisiile de la rafinării. Datele anuale pentru fiecare instalație în parte sunt puse la dispoziția Comisiei la cererea acesteia. Comisia pune la dispoziția statelor membre o sinteză a comparației dintre și a evaluării inventarelor naționale în termen de douăsprezece luni de la primirea inventarelor naționale.

Începând cu 1 ianuarie 2008, statele membre înaintează Comisiei un raport anual cu privire la instalațiile existente declarate eligibile în temeiul articolului 4 alineatul (4), alături de înregistrările care indică timpul consumat sau neconsumat permis pentru durata funcțională rămasă pentru aceste instalații.

C. **Determinarea emisiilor anuale totale ale instalațiilor existente până în 2003 inclusiv**

1. Începând cu 1990 și în fiecare din anii următori până în 2003 inclusiv, statele membre realizează un inventar complet al emisiilor instalațiilor existente pentru SO_2 și NO_x:

   — pentru fiecare instalație în parte în cazul instalațiilor cu capacitate mai mare de 300 MWth și al rafinăriilor;

   — în general pentru alte instalații de ardere la care se aplică această directivă.

2. Metodologia utilizată pentru aceste inventare va fi în concordanță cu cea utilizată în 1980 pentru a determina emisiile de SO_2 și de NO_x ale instalațiilor de ardere.

3. Rezultatele acestui inventar trebuie comunicate Comisiei într-o formă abreviată corespunzător, în termen de nouă luni de la încheierea anului vizat. Metodologia utilizată pentru realizarea acestor inventare de emisie, precum și informațiile fundamentale detaliate trebuie puse la dispoziția Comisiei la cererea acesteia.

4. Comisia realizează o comparație sistematică a acestor inventare naționale și, după caz, înaintează propuneri Consiliului în vederea armonizării metodologiilor de inventariere a emisiilor, cu scopul de a pune în aplicare prezenta directivă în mod eficient.

ANEXA IX

TERMENE LIMITĂ PENTRU TRANSPUNEREA ŞI PUNEREA ÎN APLICARE A DIRECTIVEI ABROGATE

[Menționate la articolul 17 alineatul (1)]

Directiva	Termen limită pentru transpunere	Termen limită pentru punere în aplicare
88/609/CEE (JO L 336, 7.12.1988, p. 1)	30 iunie 1990	1 iulie 1990 31 decembrie 1990 31 decembrie 1993 31 decembrie 1998 31 decembrie 2003
94/66/CE (JO L 337, 24.12.1994, p. 83)	24 iunie 1995	

ANEXA X

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

[Menționat la articolul 17 alineatul (3)]

Prezenta directivă	Directiva 88/609/CEE
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2	Articolul 2
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 4 alineatul (1)
Articolul 4 alineatele (2), (3) și (4)	
Articolul 4 alineatul (5)	Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 4 alineatele (6), (7) și (8)	
Articolul 5	Articolul 5
	Articolul 6
Articolul 6	
Articolul 7	Articolul 8
Articolul 8	Articolul 9
Articolul 9	Articolul 10
Articolul 10	Articolul 11
Articolul 11	Articolul 12
Articolul 12	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 13	Articolul 14
Articolul 14	Articolul 15
Articolul 15 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 16 alineatele (1), (2) și (4)
Articolul 16	
Articolul 17	
Articolul 18 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (3)	Articolul 17 alineatele (1) și (2)
Articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf și alineatul (2) și articolul 19	
Articolul 20	Articolul 18
Anexele I-VIII	Anexele I-IX
Anexele IX și X	–